

CREATIVE WRITING

B R U M A R

texte în limbile română și engleză, în original, de
Cristina Băniceru, Ramona Dobrei,
Claudia Ioana Doroholschi, Ioana Frîntu, Patricia Gabor,
Mihaela Gheorghită, Noemi Hügel, Ana Kun,
Bogdan Munteanu, Mihaela Popa, Natalia Ronkov,
Beatris Serediuc, Dana Stoica, Gabriela Tucan

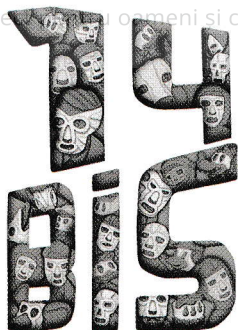
ilustrații de
Alex Baci, Bogdanator, Alina Bohoru, Mimi Ciora,
Livia Coloji, Răzvan Cornici, Ovidiu Hrin, Oana Lohan,
Cristina Pecherle, pnea, Mircea Pop, Mircea Popescu,
Sorina Vazelina, Gloria Vreme-Moser

volum coordonat de
Ana Kun
Claudia Ioana Doroholschi
Patricia Gabor
Noemi Hügel
Natalia Ronkov

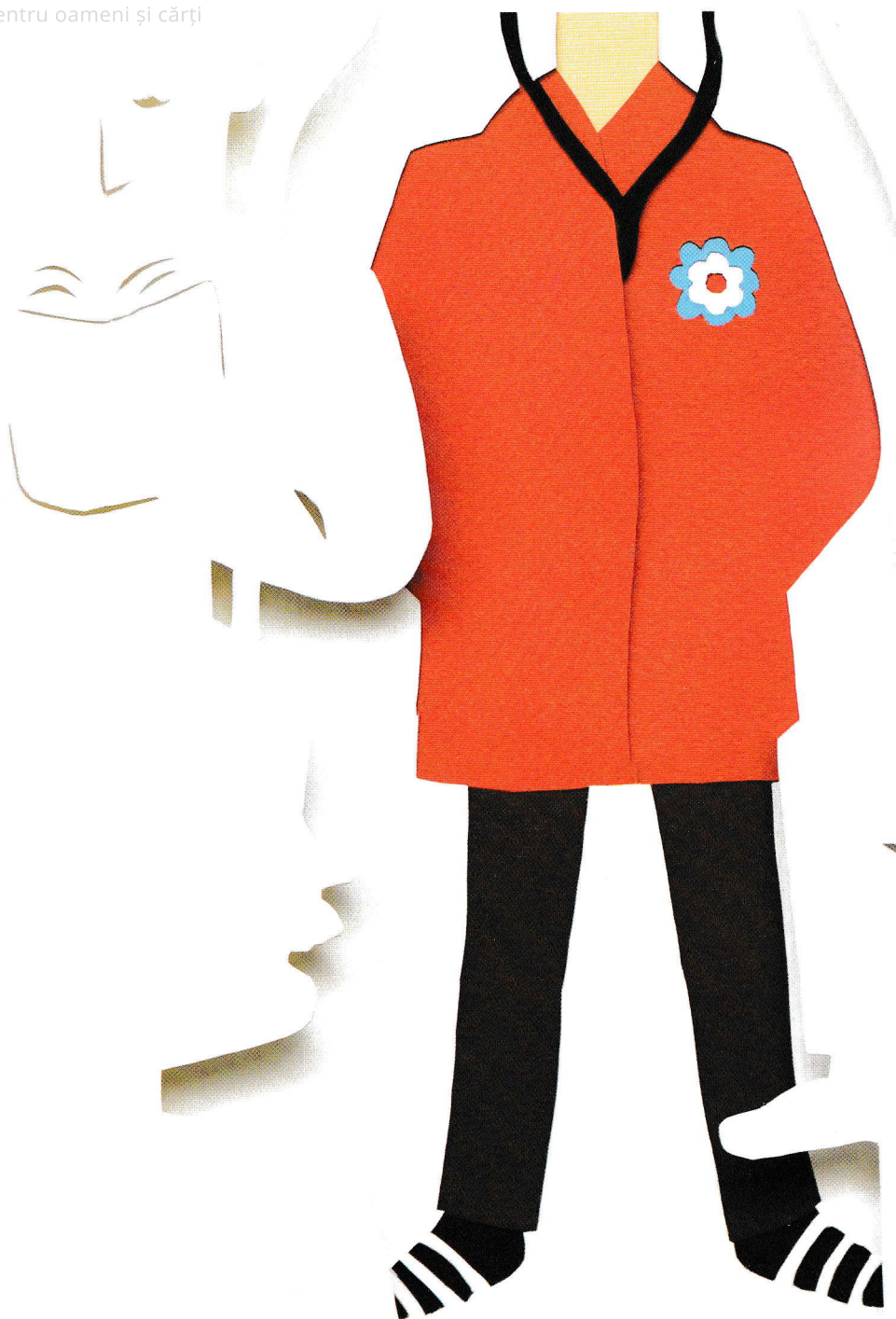
prefațat de
Adina Baya

editat de
Dana Sarmăș

- 4   **A greși; greșeală.**
Adina Baya
- 8   **Omul cu șapte capete**
10   **Vintage Cool**
text Claudia Ioana Doroholschi
ilustrații Răzvan Cornici
- 16   **The Plastic Strip**
22   **Them Tutus, Man**
text Patricia Gabor
illustrations Cristina Pecherle
- 30   **Summer Land**
32   **Sundays**
text Ana Kun
illustrations Mircea Popescu
- 34   **Agentul Oranj**
text Noemi Hügel, Ana Kun
ilustrații Mimi Ciora, Mircea Popescu
- 42   **Barbă Mov**
text Noemi Hügel
ilustrații Mimi Ciora
- 48   **Dincolo**
50   **Romeo, Zambila și OZN-ul**
52   **Forever Love**
text Ioana Frîntu
illustrations Livia Coloji
- 54   **Geriofobie**
58   **Stomacul tău e stafidit**
text Dana Stoica
ilustrații Alex Baci

SOS Écoute	60
Hârști!	68
text Mihaela Gheorghiuță	
ilustrații Gloria Vreme-Moser	
Romanian Highlife	70
Not another Irish legend	72
India	74
text Ramona Dobrei	
illustrations Oana Lohan	
În stația lu' 16	76
text Beatriș Serediuc	
ilustrații Sorina Vazelina	
Ai uitat să râzi	80
text Bogdan Munteanu	
ilustrații Mircea Pop	
D'ark	86
Untitled	88
Fairy tale	90
Vis de tavernă	92
text Cristina Băniceru	
illustrations pnea	
Visul lui Cristinel	94
Spații	98
Duminică	100
text Natalia Ronkov	
ilustrații Alina Bohoru	
Oraș	102
text Mihaela Popa	
ilustrație Ovidiu Hrin	
Orange Field	104
text Gabriela Tucan	
illustrations Bogdanator	

CLAUDIA IOANA DOROHOLSKI
ILUSTRATIE RĂZVAN CORNICI

Omul avea șapte capete
 cu unul mânca gumă
 cu unul dădea din cap în ritmul din căști
 cu unul se uita peste creștetul celorlalți
 cu unul simțea că-l strâng adidașii
 cu unul analiza
 contextul socio-istoric al poziției lui în stația de tramvai,
 dintr-unul din ele ieșea fum
 cu unul își număra capetele
 și nu-i ieșeau decât șase.

VINTAGE COOL

CLAUDIA IOANA DOROHOLSKI

ILUSTRAȚIE ~~Barzoi Barzoi~~

RĂLVAN CORNICI

Ogar Barzoi, pricepi?

Aliona e genul de femeie care trece pe lângă tine dimineața la ora șase cu machiajul finisat la marea artă, bretonul negru lucios croit cu șublerul și tras peste ochi, și ogarul Barzoi, cu labelle subțiri ca țeava de la calorifer și înalt cât suporturile alea de trandafiri care se crăcănează peste aleile din Parcul Rozelor, mergând la trap în urma ei, de parcă ar avea nasul lui versat de vânător agățat de mirosul parfumului de dimineață al Alionei.

Între timp la tine e încă noapte, și stai pe bancă în Unirii pentru că ți-e lene să te duci acasă și pentru că oricum la Road 66 s-a închis de vreo două ceasuri, și te uiți cum trece răsăritul, viața, efectul de la cele două sute de gîn sec, și Aliona cu Barzoiul, toată rasă și clasă în pula mea.

De vreo lună și ceva încoace, în fiecare vineri, fug acasă de la facultă, schimb bocancii cu papucii de banchet ai lui Alex, șosetele cu altele noi (dacă-i cazul) și tricoul cu cămașa, mă dau cu deodorantul soră-mii, și tai-o la filarmonică. Dracu' știe ce se cântă – dar într-un colț de scenă, fără Barzoi da' cu vioara, e Aliona.

Mi-a luat vreo două săptămâni să-l găsesc pe Dudu, care-l știe pe Filip, care soră-sa e verișoară cu Milena de la Fondul Plastic, care are o colegă de facultate care e prietenă cu un tip care a făcut muzica și a fost la conservator cu un an mai mare ca Aliona care, așa cum m-am gândit și eu că e logic, dă lecții de vioară.

Așa că aranjez o întâlnire pentru sâmbătă dimineață, și mă trezesc în holul apartamentului Alionei, într-o casă veche cu flori de ghips pe casa scării. E un hol lung și îngust vopsit verde închis și plin de scaune ca sala de așteptare de la dentist. Introdusul oricărui câine mai lat ca Barzoiul ar fi prezentat dificultăți insurmontabile. Mi-a deschis ușa o tanti care a dispărut în bucătărie așa de repede că n-am apucat să văd din ea decât mirosul de cozonac. Mă gândesc că e o menajeră ceva – nu poate să fie maică-sa. Nu știu despre Aliona decât numele și că a terminat facultatea anul trecut, dar în filmul meu mă-sa e o rusoaică grasă cu guler de vulpe polară și provine dintr-o familie de aristocrați la care le-au suflat comuniștii palatul din Odessa.

Ni-s numă eu și încă un tip, care nu cred că are mai mult de nouă ani și cară cu el ditamai cutia de vioară. Eu am cu mine un caiet de muzică dezgropat de sub pat de la soră-mea, care nu aruncă nimic. E plin de mângălituri de cheia sol făcute de mâna ei în școala primară și de abțibilduri cu trupe de gagici minore în ciorapi de plasă, dar mă gândesc că cele patru sau cinci foi libere de la sfârșit ar trebui să-mi ajungă până intru în subiect. Mi-am luat tricoul cu Rage Against the Machine; o să zic că ăla cu Mozart e la spălat.

Ăla micu' e într-o vestă cu nasturi aurii de uniformă și pantaloni crem cu dungă. Se uită la mine de jos în sus cu aerul că se miră când am crescut așa de înalt:

– Auzi, da' vioara ta unde-i?

Îi explic că am dat-o împrumut cuiva care acum s-a apucat și trebuie să exerseze mult. El mă întreabă pe ce exersezi eu – nu m-ar sfătui să lucrez decât pe vioara mea personală. El e la a treia vioară.

– De câți ani studiezi?

– Din clasa a patra, îi zic la derută.

Îmi comunică dând din cap că m-am apucat cam târziu dacă vreau să fac performanță. Eu mă fac că nu-l aud că mă captivează gravurile de pe pereți. Una e o planșă cu frunze de salată și denumirile lor latinești; în alta stau claie peste grămadă pe o plută niște naufragiați leșinați, probabil de foame. Amândouă au rame aurii. Mă gândesc la foamea ălora și simt și eu un gol în stomac. Și întreaga forță a tragediei că salata e în tabloul celălalt.

Mă hotărâsc să o salut pe Aliona cu sărumâna. E retro ca dracu', dar la filarmonică se practică tot tacămul. Și vara trecută la București la Fest am stat la un pletos care le pupa mâinile la toate rockerițele și era de mare efect. Mă înclin ușor, îmi zic, apuc lăbuța ei de prințesă rusească și o duc încetîșor la buze. Îs un elegant.

La unșpe fix, femeia care miroase a cozonac reappare, bate în ușa de la cameră, anunță că e unșpe fix și extrage de acolo o copilă în volănașe verzi cu care dispare pe casa scărilor. Prin deschizătura ușii capitonate se vede un cactus cât mine de mare. Nu se vede Aliona. Nici Barzoiul. Ăla micu' se hâțână pe scaun și bate nu știu ce ritm în cutia de la vioară. Repeță în cap ce are de cântat. Bat și io ritmul în coperta de la caietul făcut sul dar nu-mi iese, îmi dau seama că am șifonat caietul ăla într-un hal fără de hal și încerc să mi-l netezesc pe genunchi.

...Și atunci văd, și-mi aduc aminte toate înjurăturile de pe ușa de la budă din Road 66. Și alea porcoase, și alea cu rimă, și alea scrise cu roșu lângă numărul de telefon al uneia Silvia, și alea în limba engleză, și alea scrijelite în stînga sus în chirilice pe care habar n-am să le citesc dar mi se derulează prin fața ochilor și pun pariu că-s cele mai scârboase dintre toate.

Pe coperta lucioasă a caietului de muzică al soră-mii îs două ghioambe mari și păroase, care arată familiar. Asta e normal, pentru că ghioambele sunt din dotare, și au atins nivelul ăsta de pilozitate când eram într-a noua, și-s moștenite de la un tip care lucrează în construcții, care se dă taică-meu. Ce nu-i normal e că azi dimineață mi-am adus aminte să caut caiet de muzică și să număr paginile din el și să evaluez abțibildurile; să mă dau cu deodorant la subraț și cu aftershave până după urechi; să mă frec cu periuța de dinți trei minute după ceas; să îi zic lu' maică-mea să îmi calce rahatul ăla de tricou și să mi-l curețe de scame; să mă gândesc cam cât de tare te apleci

când săruși mâna unei tipe ca să radiezi un fel de vintage cool fără să pari mai ciud decât e interesant – dar nu mi-am adus aminte că ieri am fost să-l ajut pe Bebe să regleze motorul la scuter și-am stat cu mâinile în ulei de motor vreo două ceasu în timp ce el îmi citea o pagină de instrucțiuni printate de pe net și-mi povest *Transformers*. Am uitat și că de vreo trei săptămâni, de când a apucat-o pe soră-m elanul și a făcut curățenie în toată casa, nu-mi găsesc unghiera. Și că la un mome dat când încă nu mă lăsasem de chitară mi-a ținut cineva teoria că sunetul lui Ste Vai se datorează unghiei lui de un centimetru jumate la degetul mic al mâinii drepte iar eu l-am crezut. Așa că în fața mea, în contrast cu galbenul caietului de muzică numai bune de învățat poziția corectă a mâinii pe arcuș sub atentul patronaj al un set de degete aristocratice de domnișoară, stau aliniate nouă degete cu unghii c doi milimetri, toate negre pe dedesubt ca după o săptămână de săpat tranșee, și un bucată unghie deget mic de fix șapte milimetri, neagră și ea și ușor curbată ca și câr ar fi parcurs o lungă carieră de scobit în urechi.

Mă uit la ăla micu', care s-a oprit din legănat și compune ceva simfonie dâ din buze. N-am decât o soluție: acasă, acasă iute și sub duș cu unghiera lui frate-me sau cu foarfeca de vie și înapoi săptămâna viitoare, curat și frezat și parfumat și c scuze că a trebuit să plec urgent, un telefon, o chestiune de familie, a trebuit să salve pe cineva de la înec, îs un erou în pula mea, trebuie neapărat să învăț să cânt la vioară.

Doar că e unșpe și patru minute și până să apuc eu să mă ridic se deschid iar ușa de la cameră și apare Aliona, în colanți și șlapi de casă cu toc și nu mai știu c pentru că mă preocupă să țin caietul soră-mii în așa fel încât să-mi încapă sub el toat cele zece degete, în timp ce mă ridic politicos s-o salut. Îl salută pe moșartul mic c pe el îl știe de când i s-a manifestat geniul și-mi întinde mâna zicând că ea e Alion și îi pare foarte bine. Am pentru o fracțiune de secundă viziunea că îi răspund c sărumâna și agăț manichiura ei perfectă cu miros de săpun fin în laba mea nefericită transpirată, cu unghie de scobit în urechi – și scap caietul pe jos. În timp ce m aplec să-l adun de pe gresie, îi zic că și mie îmi pare bine, și mă încălesc hotărât în abțibilduri.

Acasă, acasă, un telefon urgent, o chestiune de familie – ce telefon, îl au în mintea mea pe ăla micu' întrebând, în genialitatea lui, n-am auzit nici un telefon.

– Un moment, îmi zice Aliona în timp ce moșmondesc pe podele și se duce cu genialoidul în bucătărie, de unde încep să se audă în curând instrucțiuni din car nu pricep nimic. Deci o să lucreze cu amândoi în paralel – Paganini acolo, eu în cameră.

Încerc să-mi rod unghia de la degetul arătător de la mâna dreaptă, folosinc cât mai multă salivă în speranța că reușesc să curăț negreala de dedesubt. Încep periodic din colțul din dreapta unghiei și o clănțan cu dinții ca pe o sămânță de floarea soarelui. Mi-am pierdut sistemul la chestia asta de prin grupa mare. Reușesc să desprind jumătate de unghie, dar mi se rupe înspre interior. Dacă trag mai tare, mi se rupe până în carne. N-am încotro, trag. Rămân o secundă cu degetul în dinți, pentru că pulsează de durere, și aștept să simt gust de sânge. Se simte, dar nu cine știe ce. Îmi fac curaj și verific rezultatul: unghia s-a rupt în zig-zag. Într-o parte e o picătură de sânge. Dedesubt e o bordură neagră de ulei de motor. Toată operațiunea mi-a luat cel puțin treizeci de secunde, și din bucătărie se aude Aliona zicând: „Bine? Exersează, vin imediat.”

La baie. La baie, la toaletă, pipi, mă spăl pe mâini, caut o perie de unghii, **ceva** tot tre' să fie în orice baie de oameni. Aliona apare din bucătărie și mă ia în **modul** cel mai natural de după umeri să mă conducă înspre ușa capitonată și spre **lecția** de vioară nr. 1: poziția corectă. Îi zic scuze, nu vă supărați, toaletă, două minute, și **încerc** să zâmbesc relaxat. O ia înaintea mea prin cameră către un alt hol din care **se fac** încă vreo câteva uși. Mă țin la trap cu nasul în vânt agățat de parfumul ei de **stat** în casă și văd cu coada ochiului Barzoiul, încolăcit pe o sofa, și-l aud mârâind sec de enervare că i-am luat locul. Notez că în colanți buclile Alionei arată destul de bine pentru o tipă de 22 de ani.

Dau drumul încet la apă la chiuvetă să nu se audă ce fac și încep să cotrobăiesc prin dulăpiorul cu oglindă după o unghieră, ceva. Poate pentru că geamurile dau spre o curte interioară, pe fereastră se aude Paganini din bucătărie, scârțâind la perfecție și în viteză din ce în ce mai mare aceeași chestie. În dulap îs tot soiul de flacoane și șampoane și tampoane, dar nici o unghieră, nici o trusă de unghii, nici o foarfecă. Doar câteva lame, dar din alea de unică folosință, cu mâner de plastic roz. De un suport în perete e atârnată o piatră de călcâie – încerc să-mi rad una din unghii cu ea, dar nu-i destul de zgrunțuroasă.

Încerc să mă spăl pe mâini energic cu săpunul lichid din tubul de pe marginea chiuvetei. N-are sens, dacă era să se ducă s-ar fi dus azi dimineață la duș. Nici perie de unghii nu găsesc. Am de ales între peria de budă și periuța de dinți electrică de pe suportul de deasupra chiuvetei. A Alionei, probabil. „Mă ierți (sau mă iertați, că încă nu știu dacă o să fiu la per tu cu profa de vioară), a trebuit să mă spăl pe unghii cu periuța dumneavoastră de dinți.” Mă dau bătut.

În timpul ăsta, Aliona probabil așteaptă pe sofa lângă Barzoi, așezată frumos, picior peste picior, să termin eu cu pipi, că Paganini văd că se descurcă de minune și singur.

Lângă budă găsesc o sticlă de detergent din ăla cu clor. ăsta promite. Pun dopul la chiuvetă și torn ca de vreo două gături bune de gel albastru. Dau drumul la un pic de apă să se dizolve. Bag și un pic de săpun lichid, pentru siguranță. Pe marginea de la vană îs câteva sticle de șampon și mai nu știu ce chestii de curățat. Pun și din alea câte o dușcă bună. Pun și un pic de balsam, din greșeală. O să am degete albe și fine de violonist. În dulăpior mai e o loțiune de curățat pete și un detergent. Mă uit la eticheta de la loțiune și pun, cum zice acolo, un căpăcel. Când torn detergentul, care e un praf alb cu albastru, amestecul începe dintr-odată să facă spumă și să scoată parcă un pic de abur. Ca în Tom și Jerry când își amestecă șoarecul nu-ș ce soluție de crește până iese din cadru. Îmi scufund mâinile în amestec și încep să le frec, cu toate că mă pișcă mai ales acolo unde mi-am rupt unghia cu dinții. Îi normal, îmi zic, e clor. Paganini s-a oprit din cântat, semn că probabil s-a dus Aliona să-i mai dea niște instrucțiuni. Decid că pot să stau cu mâinile la muiat până se apucă iar. Mă uit din nou la peria de la WC – dacă țin mâinile la dezinfectat în clor, poate că merge.

Na, și închipuie-ți acu că îți scoți într-un final labele din clor și te aștepți să fie albe, decolorate, ca și când le-ai fi scos din formol. În cel mai rău caz roșii, că te-a cam pișcat chestia aia. Ți-e eventual teamă că o să ți se ia pielea, că o să faci beșici, caz

în care măcar ai o scuză că pleci acasă, că ai făcut alergie instant la săpunul lichid. Na, și în loc să fie albe, închipuie-ți că mâinile tale îs un fel de gri-șoarece. Un gri-șosetă, jegos, mai închis între degete, mai în dungi către încheieturi. Îs tot gri și după ce le limpezești cu apă rece. Îs tot gri după ce le dai cu apă fierbinte și cu săpun. Freci la ele și ți se pare că ai mai scos un pic din nuanța de gri, dar tot gri se cheamă că e. Unghia lui Steve Vai e neagră pe dedesubt și gri-murdar pe deasupra. Părul blonziu de pe degete e negru lucios ca bretonul Alionei. Și asta nu numai pentru că pe sticla de plastic de la detergentul de budă scrie mare să nu-l amesteci cu alte produse, dar tu erai prea amețit de iubire să citești eticheta; ci pentru că una din chestiile alea de pe marginea vanei, din care ai turnat ca tâmpitul în chiuvetă, e chestia cu care se vopsește bretonul Alionei în negru imperial.

Deci, mă-nțelegi? Asta e situația în momentul de față.

Cam de jumate de oră stau în baie. Geamul de la baie are gratii, pe acolo n-am cum să ies. Ea e o doamnă, nu cred că o să bată vreodată la ușă. Mai înainte de a te suna, a răscâit ceva. Cred că era ogarul Barzoi. Zi și tu, Vlade: acu ce pula fac? De aia te-am sunat pe tine. Mai știi filmul ăla cu Cyrano de Bergerac, în care ăsta îi dictează unuia frumos da' cam tâmpit ce să spună ca să vrăjească o tipă? Mi-am adus aminte de tine că tu ai fost întotdeauna tare la română și poate îmi scrii tu ceva fain să-i strig prin ușă, o chestie beton, așa, să se uite la sufletu' meu, nu la cum arăt.

în care măcar ai o scuză că pleci acasă, că ai făcut alergie instant la săpunul lichid. Na, și în loc să fie albe, închipuie-ți că mâinile tale îs un fel de gri-șoarece. Un gri-șosetă, jegos, mai închis între degete, mai în dungi către încheieturi. Îs tot gri și după ce le limpezești cu apă rece. Îs tot gri după ce le dai cu apă fierbinte și cu săpun. Freci la ele și ți se pare că ai mai scos un pic din nuanța de gri, dar tot gri se cheamă că e. Unguia lui Steve Vai e neagră pe dedesubt și gri-murdar pe deasupra. Părul blonziu de pe degete e negru lucios ca bretonul Alionei. Și asta nu numai pentru că pe sticla de plastic de la detergentul de budă scrie mare să nu-l amesteci cu alte produse, dar tu erai prea amețit de iubire să citești eticheta; ci pentru că una din chestiile alea de pe marginea vanei, din care ai turnat ca tâmpitul în chiuvetă, e chestia cu care se vopsește bretonul Alionei în negru imperial.

Deci, mă-nțelegi? Asta e situația în momentul de față.

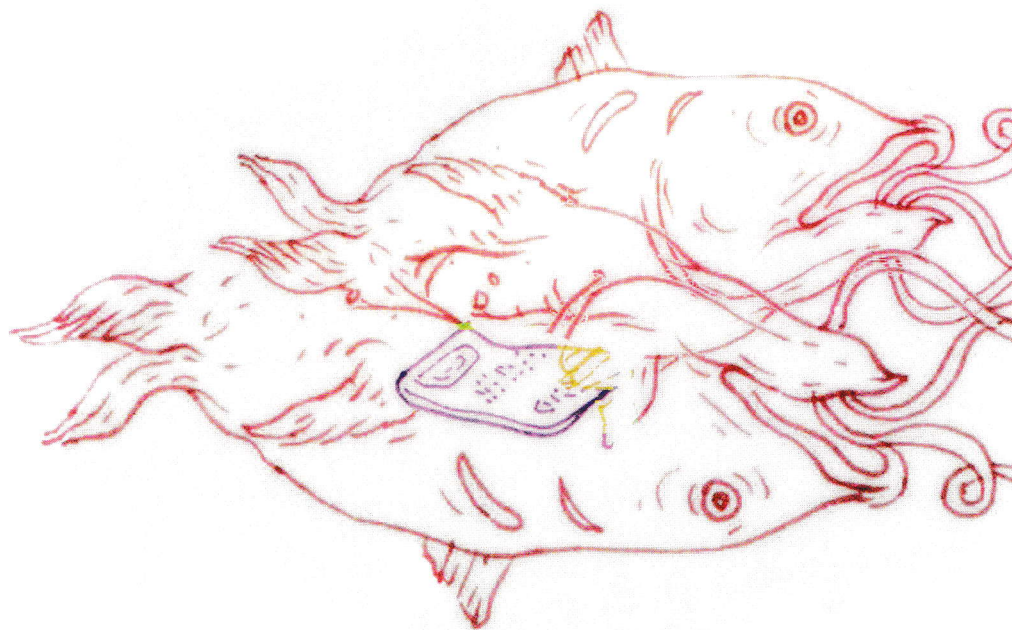
Cam de jumate de oră stau în baie. Geamul de la baie are gratii, pe acolo n-am cum să ies. Ea e o doamnă, nu cred că o să bată vreodată la ușă. Mai înainte de a te suna, a răscâit ceva. Cred că era ogarul Barzoi. Zi și tu, Vlade: acu ce pula fac? De aia te-am sunat pe tine. Mai știi filmul ăla cu Cyrano de Bergerac, în care ăsta îi dictează unuia frumos da' cam tâmpit ce să spună ca să vrăjească o tipă? Mi-am adus aminte de tine că tu ai fost întotdeauna tare la română și poate îmi scrii tu ceva fain să-i strig prin ușă, o chestie beton, așa, să se uite la sufletu' meu, nu la cum arăt.

The Plastic Strip

Patricia Gabor

Illustration Cristina Păcienle

Ye consider yerself tae be tay smart, though mibbe naybody telt ye it. Nivir mind, ye know better. I know better. Aye, I know. I am tay smart tae be doing this gig, ye know sitting all day in front of this computer thing, it can blow yer mind, I'm telling ye. Doing the same old thing all day...and in the end, when ye get out, six o'clock bein' the hour, where tae go? Hame? Naw. Yer wife and kids waiting fir ye, but ye knowing, yeh, knowin' that they only dae it because of the wages, aye, going hame wi the envelope and wi the flyer inside and wi your money on the card, what about that, the card, can you believe it man, where they gie ye them money? On a stupid sheet of plastic instead of putting it in the envelope. Mind ye, I lost it once. Just got the wages and I lost the card. Didn't realize it but till I got hame and the wife said:

Good ye're here, gie ais the card, we have to pay the electricity bill the morrow.

Aye, ah said, and reached for the card inside my jacket pocket. Aye, ah said, **searching** for it, but it wasna in the pocket.

Mind ye, ah think ah lost it, ah said tae the wife.

Done what?

Lost it.

Where ye been that ye lost it?

Ye know, ah stopped a wee bit by the pub on the way hame.

The pub, aye? And you paid with it?

Aw aye, had no money, ah gave it to that bastard, Joe.

Joe?

The bartender. New guy. Ah don't know if he give it back.

Call him.

I huvnae got his number. I'll go back, mibbe it's still there.

Go then. Ah'll warm you your supper for when you're back.

What we having?

Beef stew.

Is it any good?

Aye it's good.

So I went back. Right as fuck, the card was still there. The bartender, Joe, **said**, when he saw me enter:

Came back fir the plastic, didn't ye?

Aye, I said. Still got it?

Aye. You just left, had no time to give it back to you.

Aw, ah know, just I forgot all about the damn plastic thing.

Take care, but, it being loaded wi your money.

Oh, ah wish it was loaded.

Have got no much on it then?

Only the wages, man, nothin' else.

Well here it is, he said, and he handed it to me.

Ta, man. Ye're a nice chap.

He laughed then. That's what I like to think, he said. No staying for another one?

Naw, the wife's waiting for me wi my supper.

Lucky you, a warm meal when you get hame from the job...what ye working?

He asked me and I stayed for another pint, what harm was it in another one?

The stew could be reheated anytime. Even if I'm a bit late and the wife doesn't wanna **do** it when I git back, ah can do it masel. Ain't much of a big deal. Just take the plate **and** stick it in the microwave. Another thing...the microwave...the wife insisted we **got** one, and I said, well, all right, why not, but in the end we didn't have to buy one **at all** 'cause there was a lottery at the last Christmas party at the job and guess who

